

Антологијска едиција
ДЕСЕТ ВЕКОВА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

УРЕЂИВАЧКИ ОДБОР

Главни и одговорни уредник
Миро ВУКСАНОВИЋ

Уредници

Злата БОЈОВИЋ
Славко ГОРДИЋ
Томислав ЈОВАНОВИЋ
Марија КЛЕУТ
(преминула 7. XII 2023)
Горан МАКСИМОВИЋ
Марко НЕДИЋ
Миливој НЕНИН

Едицију помажу Министарство културе и
Покрајински секретаријат за културу.

Антологијска едиција
ДЕСЕТ ВЕКОВА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ
Књига 126

АНЂЕЛКО КРСТИЋ
БОРИВОЈЕ ЈЕВТИЋ

Приредила
Мирјана БОЈАНИЋ ЋИРКОВИЋ

Издавачки центар Матице српске
Нови Сад
2024

САДРЖАЈ

АНЂЕЛКО КРСТИЋ

ПРЕДГОВОР

Мирјана Бојанић Ђирковић

*Наративи скривени у тамним кутовима: једно уроњено
читање дела Анђелка Крстића*

9

ПРИПОВЕТКЕ

На Божић

19

Вечито дужни

28

Отмица

38

Печалбарова жена

48

Покојни Алија дулар

59

Јове наполичар (одломак)

70

На Бајрам

82

Три цванцика

88

Мајка

97

КЊИЖЕВНО-НАУЧНИ РАД

Борба за отварање српских школа у Старој Србији

103

РОМАН

Трајан (одломци)

113

ХРОНОЛОГИЈА

219

СЕЛЕКТИВНА БИБЛИОГРАФИЈА

227

РЕЧНИК МАЊЕ ПОЗНАТИХ РЕЧИ И ИЗРАЗА

233

ПРИРЕЂИВАЧКЕ НАПОМЕНЕ

239

О КРСТИЋУ

Григорије Божовић

Код чокалијскога барда

243

Константин Костић

Општи поглед на књижевно дело Анђелка Крстића

247

Драгомир Костић <i>Роман Трајан Анђелка Крстића</i>	251
БОРИВОЈЕ ЈЕВТИЋ	
ПРЕДГОВОР	
Мирјана Бојанић Ћирковић <i>Шта књижевно дело Боривоја Јевтића може рећи савременом читаоцу?</i>	259
ПРИПОВЕТКЕ	
Шуме	267
Табашница	273
Мазија	313
Дуги дани на Миљацки	342
У самици	351
Страдања раба Николаја	363
КЊИЖЕВНО-НАУЧНИ РАД	
Распевана Босна	375
Један позоришни оригинал у Босни <i>Карађозово позориште које је имало много успеха</i>	378
Писци Босне и Херцеговине у борби за слободу	381
Белешке о Иву Андрићу	387
ХРОНОЛОГИЈА	397
СЕЛЕКТИВНА БИБЛИОГРАФИЈА	401
РЕЧНИК МАЊЕ ПОЗНАТИХ РЕЧИ И ИЗРАЗА	405
ПРИРЕЂИВАЧКЕ НАПОМЕНЕ	407
О ЈЕВТИЋУ	
Милан Богдановић <i>Дарови мајке земље</i>	411
Јован Кршић <i>Нове приповетке Боривоја Јевтића</i>	415
Славко Леовац <i>Боривоје Јевтић</i>	418
ДОДАТАК	
Антологијска едиција ДЕСЕТ ВЕКОВА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ	423

АНЂЕЛКО КРСТИЋ

ШТА КЊИЖЕВНО ДЕЛО БОРИВОЈА ЈЕВТИЋА МОЖЕ РЕЋИ САВРЕМЕНОМ ЧИТАОЦУ?

Између две књижевноисторијске позиције *скрајнутог* и *заборављеног* писца, Боривоје Јевтић мало више нагиње ка другој одредници. У времену у коме је живео и стварао, упркос претежном неблагонаклоном ставу тадашње књижевне критике о естетској вредности његовог стваралаштва, дело Боривоја Јевтића – свеколико и опсежно – није изостављано из разматрања у дневној периодици, огледима, студијама, монографијама, књижевноисторијским прегледима и другим књижевно-научним увидима објављиваним за време његовог живота и неколико деценија након његове смрти. Такође, значај укупног културног деловања овог писца истицан је на завичајном и регионалном плану. Подсетимо се заборављеног: Боривоје Јевтић је био песник, приповедач, драмски писац; драматург; есејиста, књижевни и позоришни критичар и историчар књижевности; покретач и уредник више књижевних листова, преводилац; управник позоришта у нашем региону; и, што је подједнако вредно подсећања, Јевтић је био активни учесник покрета „Млада Босна”. Савременом читаоцу, најмање троструко удаљеном од *хронотопа* у којем је Боривоје Јевтић стварао и *деловао* – временски, системом вредности и правом на гласан диспут о ономе што се дало заборавити, скрајнути или потиснути, овај писац собом и *свиме* што је свом времену донео, може бити, у исти мах, предмет и повод за ретуширање једног ишчезлог времена, увек спремног да *проговори* универзалним *начином*. У контексту „књижевне и животне судбине Боривоја Јевтића”¹, заборављеност је иманентна првом феномену; у историографији, Јевтићево име, учешће и сведочанство везују се за сваку годишњицу Сарајевског атентата, а његови мемоари о овом историјском догађају дигитализовани су у оквиру едиције *Географија и историја* збирке ЈУ библиотека Сарајева,² односно у оквиру колекције старих и ретких књига, докумената и друге грађе.

Јевтићев живот одвијао се по матрици пута „писаца у борби за слободу”, чија су два кључна топоса *идеја* и *страдање*. Монографски прегледи Јевтићевог стваралаштва ове топосе наводе унутар „периода књижевног и идејног формирања” и „периода тамновања” због „сапутништва младобосанаца”.³ Међутим, у том *наративу*, Јевтић, атипично, током и након рата и ратова, у времену „пометених језика”⁴ не води борбу у себи. Он не одустаје од идеје (и) слободе

¹ Ово је адузија на прво поглавље монографије *Књижевно дјело Боривоја Јевтића* ауторке Љубице Томић Ковач.

² Линк за директан приступ овом дигитализованом документу: <https://digital.bgs.ba/sarajevski-atentat-secanja-i-utisci-borivoje-jevtic/> (3. 1. 2023)

³ Нав. према: Љубица Томић Ковач, *Књижевно дјело Боривоја Јевтића*, Свјетлост, Сарајево 1983, 10–20.

⁴ Ово је и наслов Јевтићевог есеја (*Књижевни преглед*, 1/1923, 2, 65–68) и књиге – избора Јевтићевих приповедака (*Југословенски савремени писци 20*, Просвета, Београд 1952).

и перманентно је (пре)испитује и истражује, приповеда и приказује. И сама (пре)испитивања идеје слободе су комплексно контекстуализована: најпре, Јевтић то чини у књижевно-научним оквирима (мемоарима, есејима и огледима), где полемише са виђењем слободе из угла својих са(сло)бо(да)раца, у првом реду Ива Андрића, потом у књижевноуметничким, где и у невеликом корпусу унетом у овај том, од *Шума до Страдања Раба Николаја*⁵ можемо пратити градирање те идеје од вере у њу до њених лица. Боривоје Јевтић идеју слободе приказује – на сцени у Сарајеву, Загребу, Скопљу, Београду, Шапцу, на филму, а пре свега – својом смелошћу да покаже идеју.

Књижевно-научни рад Боривоја Јевтића осветљава један универзално савремени и плодносни деконструктивистички научни метод, иако је овај аутор и терминолошки и методолошки удаљен од времена афирмације деконструкције као књижевнонаучног метода. Јевтић је, најпре, стручни читалац дела и литературе о којој говори. У лицу овог истраживача препознајемо историчара књижевности, историчара уметности и поетичара у оном изворном, античком, ширем значењу овог појма, који обухвата и филозофију, природне науке и др.; социолога у виђењу/препознавању, проматрању и приказивању друштвених феномена; компаратисту који умешно (раз)открива књижевне/интертекстуалне релације међу писцима националних књижевности, регионалним писцима, и/или са делима опште књижевности (и *vice versa*). У самом делу или у генези стваралачког процеса одређеног аутора Јевтић вешто уочава апорије, налази импликације за посве другачије, неуобичајене конкретизације које могу допринети новим естетским увидима. Јевтићев метод је објективан и на макро плану, у погледу избора грађе која се креће од њему идејно и идеолошки различитих до стваралачком природом блиских писаца, и на микро плану, где доминира „трезвена“ анализа базирана на свеколиким чињеницама, која собом указује на научну етику и поштовање писца, дела и дисциплина науке о књижевности. Неке од наведених карактеристика Јевтићевог научног метода (који није лишен стилских квалитета карактеристичних за његову прозу) Љубица Томић Ковач аргументује Јевтићевим подједнако интензивним и дубоким интересовањем за двојицу њему савремених критичара:

„управо ова два текста [о Скерлићу и Матошу, прим. аут.] – писана у кратком временском размаку о двојици савременика који су својим животом и дјелом толико различити колико су били неопходни у развојној линији српскохрватске књижевно-критичке мисли – откривају не само његово поштовање и дивљење према литерарним ауторитетима него, донекле, и његове дилеме с којима се као стваралац носио.“⁶ Али, „ма колико дивљење и поштовање избијало из сваког ретка посвећеног Скерлићу, Јевтић зна да у ставо-

⁵ Избор приповедака у овом тому обухвата период Јевтићевог књижевног стваралаштва од 1927. до 1968. године, односно дела репрезентативна за његову рану књижевну (приповедачку) делатност 20-их и 30-их година 20. века, период пуне књижевне афирмације (у збиркама *Дарови мајке земље*, 1930, *Дани на Миљацки*, 1935, *Приповетке*, 1937), као и период књижевног стварања после Другог светског рата (*Пометени језици*, 1952, *Играчке у времену*, 1958). Периодизација Јевтићевог књижевног рада наведена је према: *Књижевно дјело Боривоја Јевтића*, Љубица Томић Ковач, Свјетлост, Сарајево 1983, 33–117.

⁶ Љубица Томић Ковач, *наведено дело*, 170.

вима и дјелима учитеља ипак има елемената о којима треба говорити са више критичности.⁷

Белешке о Иву Андрићу које доносимо у овом избору, илустративне су у погледу синтезе одлика Јевтићевог научног метода: у уводним деловима текста он истиче спољашње и унутрашње чиниоце Андрићевог књижевног стварања, али и друштвеног деловања, критички приступајући управо другом феномену, са аспекта сопствене теорије *идеје* која је најмање двоструко заједничка овој двојици писаца – у друштвено-политичком контексту и слободи као општељудској основи и покретачу. Делови студије који се односе на композицију Андрићевих дела значајни су не само са аспекта Јевтићевог познавања теорије књижевности и естетике, већ и због имплицитног откривања сопствених стваралачких премиса у погледу форме и функција књижевности. Пишући о Андрићевим делима – Јевтић имплицира своју теорију романа „у правом смислу те речи”, базирану на живописности радње Филдинга, Текерија, Балзака, Толстоја, Сјенкјевича, из које Андрићева дела „излазе” „простом, једноставном и у једној линији” радњом, „радњом приповетке”.⁸ Јевтић је као књижевни критичар назначио стилске одлике које ће у потоњој рецепцији Андрићевог стваралаштва бити у првом плану: „Стилска преимућства Андрићева леже, међутим, у оном осећању стварности и тачне и погођене подробности у њој, као и у топлом, па ипак симетрично одмереном сливању миса оног елемента са радњом у току – пуно и хармонично јединство. И све је то увек живо, животно и непосредно, без и најмање књишке примесе.”⁹

Као Андрићев читалац, Јевтић је у овој „белешци” сачинио „антологију” његових аутентичних виђења аутентичног хронотопа Босне (у *Травничкој хроници*, *Госпођици* и др. делима). Аутентична слика света је још једна тачка поетичког укрштаја двојице поменутих писаца. Међутим, док се Андрићу приписује аутентичан стваралачки метод, Јевтићу приповедачу замерано је што се „конвенционално-журналистички задовољава површном уопштеношћу и бледим скицама”, те да у приповедном делу „није успевао да у замашнијој мери измири унутрашња спорења човека и уметника, и из тога ваздашњег боја његова приповетка излазила је скоро увек у понечем осиромашена.”¹⁰ Славко Леовац истиче да је Јевтић кроз целокупно књижевно деловање „тражио себе, с мање или више успеха, али је увек показивао изванредан напор и напрегнутост да интелектуално прочисти материју, тако да су та напрегнутост и напор видљиви и наметљиви.”¹¹ Свет Јевтићеве приповетке је аутентичан јер је највећим делом изграђен на фону непосредног искуства. Тачније, поједини Јевтићеви наративи су двоструко аутентични: грађа за приповетку *У самици* најпре је изнета у мемоарско-аутобиографској форми, а потом у наративно-рефлексивној, са веће дистанце од приказаних догађаја и дубљим увидима у

⁷ Исто, 170.

⁸ Боривоје Јевтић, „Белешке о Иву Андрићу”, *Свеске Задужбине Иве Андрића*, год. VII, св. 5, јун 1988, стр. 171.

⁹ Исто, 174.

¹⁰ Бошко Новаковић, „Тренуци приповетке”, у: Ж. Милисавец (ур.), *Приповедачи*, Матица српска, Нови Сад, СКЗ, Београд 1972, 38.

¹¹ Славко Леовац, *Светло и тамно*, Сарајево, 1957, 59.

истину истине једне идеје. Обе слике атмосфере у и изван зидина казамата у данима уочи и након Сарајевског атентата доносе лице и наличје целовите слике духа времена и бића обликованог тим аутентичним босанским *хронотопом* у перманентном *опирању*. Уз све замерке које се, као у Кршићевом и Леовчевом тексту тичу Јевтићеве ерудиције,¹² Милан Богдановић не пренебрегава значај приповетке *Шуме* за откривање *природности, занимљивости, живописности и сочности* као одлика света Јевтићеве приче.¹³

Мимо образовања и запослења, Јевтићу је „интелектуални рад животна потреба”¹⁴ која је природно, иако не увек аутентичним стилем, аутентично обележје овог ствараоца. У записима насталим у периоду 1949–1950, објављеним 1999. године, откривамо још неке експлицитне, непосредно осведочене Јевтићеве стваралачке премисе:

„Бележити! Само бележити! Све бележити! Да ли оно што се доживи у току једног дана, што се чује, види и примети – чисто чулне сензације; да ли оно што унутарње затрепери у човеку, неки одблесак мисли, неко духовно остварење датог – свеједно. Али, бележити, ма колико то изгледало безначајно. Живот је, уосталом, низ ситница. [...] Може човечје памћење бити необично јако, временом се најзад много шта заборави: нови утисци, особито они срећнији, ’радоснији’, потисну оне раније, ’невољније’. А не постоји, мислим, ништа што није важно, пошто је ’последња међа’ увек пред нашим очима, а после ње, вероватно, мрак и мир. [...] То важи за спољње и унутарње доживљаје, за оно лично и субјективно, важило би, подједнако, и за лектуру, за све оно што прочитамо било у књигама од вредности, било у дневној штампи. То су ’документа живота’, материјал из кога, временом, настају филозофски системи, научне расправе, књижевна дела.”¹⁵

Запажање да је искуствена грађа фон Јевтићевог књижевног дела неће нас удаљити од периодизацијског и, уопште, одређења било ког вида књижевног стваралаштва. Али, уочавањем да је искуствена грађа промишљена, и указивањем на Јевтићево умеће апстраховања феномена *страха, самоће, слободе, издаје, преображаја/преврата/мене* времена/човека, и обележја *времена* као филозофске и социјалне категорије, уз подцртавање да је дата врста грађе потка Јевтићевом укупном стваралаштву – књижевном, књижевно-научном – осветљавамо другачију димензију аутентичности овога писца у односу на досадашња одређења. „Ослушкујмо страсни и страшни хук времена и векова! И настојмо да га одгонетнемо”¹⁶ – ова мисао, иако забележена крајем децембра 1949. године у Шапцу, водиља је Јевтићевог књижевног стваралаштва од почетака, где је аутор лирски (раз)откривао епску димензију дога-

¹² Уп. „Учећи код Руса, на поезији Витмена и на философији Ничеа и Шопенхауера, подједнако их ценећи, Боривоје Јевтић је лутао на стазама које су ови уметници створили...” (Славко Леовац, *наведено дело*, 59).

¹³ Милан Богдановић, „Дарови мајке земље”, у: С. В. Јанковић (прир.), *Књижевност између два рата, друга књига*, Нолит, Београд 1966, 275.

¹⁴ Јасмина Ахметагић, „Записи Боривоја Јевтића”, *Гласник Народне библиотеке Србије*, год. 1, бр. 1, 1999, стр. 165–179.

¹⁵ Исто, 165–179

¹⁶ Исто.

ђаја и идеја које су га мотивисале.¹⁷ Наведени контекст можемо употпунити указивањем на Јевтићево умеће да оцрта не само типске црте карактеристичне за босанског човека различите вере, примера ради кроз ликове осиромашеног трговца муслимана Јунуза, чиновника католика Ива, ситног занатлије – чешког Немца Јохана и богатог Јеврејина Варуха (у приповеци *Табашница*) или пак жртве рата и њихова страдања (*Мазига*), односно да „да слику Сарајева и Босне са свим потресима које је доносило бурно вријеме с краја прошлог и почетка овог [двадесетог, прим. аут.] вијека, као и све промјене које су ти потреси изазвали у људском животу”¹⁸. У слици типских ликова, типичних за једно време и простор, али у исти мах универзалних у хронотопу живота уопште, сачињеном из борби и страдања, индивидуалних и колективних, Јевтић оцртава и атипичан, босански карађозлук, који је, упркос источњачком „бојадисању”, особена позоришна „прикажња” тих крајева. Саможивац, предређањак, зулумћар, судија и свештеник сачињавају „чудну петорку” Карађозовог позоришта у Босни. Речима Боривоја Јевтића, Карађозово позориште се успешно и аутентично утало у духовну структуру босанског тла.

Аутентична, „распевана” Босна¹⁹ може се наћи у сваком књижевном изразу Боривоја Јевтића, било оном намењеном усамљеном читању или масовном гледању у позоришту. У сваком случају он читаоца наводи на сагледавање не само начина на који Босна опстаје као „занимљив појав”, менталитет, песма, повест или тип пркосника. О овом последњем наведеном Јевтић је писао у својим есејима, истичући јунаке (Будалину Тала, Давида Штрпца, Алију Ђерзелеза) и ствараоце умећа писца „славног витеза од Манче”. Аутентична Босна присутна је у (типично) лирским, кочићевским описима: „Кровови су се слегли, измучени зимушним снегом. У пролеће, кад надру кише, биће то беспомоћан крпеж, шака блата. Ви се, видех, заустависте, али нисте гледали доле, по земљи. Одовуд вам се пружао јединствен изглед на чудесни пејзаж ове вароши, у сунчаном пламену, на беле минарете, на достојанствене јабланове. Знаш, и то је живот и један његов облик. Али је живот и ово, а овај његов облик бескрајно је ружан.” („Дуги дани на Миљацки”) Босна узавреле крви, бунтовна и непоколебљива у својој вери за слободу уткана је и у кочићевске ликова јунакиња (*Зурнета* у Табашници). А аутентично Јевтићево сликање Босне налазимо у оном везивном наративном ткиву – сублимираним рефлексима о Босни као „једном облику” живота, „малом источњачком чуду, пуном живописности”, где се „наште” узима „најпре љубав, онда хлеб”, лица „прездрављеника који ликује што је остао победник у неравној борби, да се смрти не плаши(м)” јер је „хероизам zgodно средство”, и једино (све нав. према приповеци „Дуги дани на Миљацки”). И Јевтићев приповедач уопште, као да „показа варош једним широким покретом руке који ју је цели обухватао као неку стварчицу, као да је желео да [ми] је пружи на длану како бих јасније чуо велики ритам

¹⁷ В. песме у прози посвећене Милошу Видаковићу („На гробљу”, „Notturmo”), Драгу Радовићу („Пред полазак”, „Под звездама”), Владимиру Гађиновићу („Кула живота”) и другим учесницима историјских збивања на тлу тадашње Босне и Херцеговине у првим деценијама 20. века.

¹⁸ Љубица Томић Ковач, *наведено дело*, 117.

¹⁹ *Распевана Босна* је наслов Јевтићевог есеја.

њена свеопштег живота.” (*Дуги дани на Миљацки*) Стога и узвик: „Видите, ово је Сарајево!”, углас са Јевтићевим књижевним јунаком може изговорити било који читалац. На ширем плану, Јевтић се, као активан учесник у књижевном и културном животу не само Босне, већ и Београда и Загреба, „досљедно залагао да књижевна достигнућа босанскохерцеговачког стваралаштва буду активно презентирана широј културној јавности у истој равни са дјелима писаца из других, развијенијих средина.”²⁰

„Јевтић је присутан на широком фронту културног живота свог времена као подстрекач и сарадник, као писац и новинар, као позоришни човјек и критичар.”²¹; без обзира на израз на макро (жанр) и микро (монолог, дескрипција) – увек (имплицитно) *борбен*. Борба за слободу²² није аутентична Јевтићева списатељска мисија. Ни жанрови којима се као стваралац „борио” за овај друштвени и филозофски феномен – лирска песма у прози, приповетка, драма, есеј... – свакако нису аутентични. Међутим, укупност и обим наведених аспеката борбе су јевтићки аутентични. Иако је, с једне стране, настојао да верно прикаже једну друштвену средину која већ у његово време ишчезава, односно иако је тематско-мотивски остајао „локални писац”²³, Јевтић је настојао да *такво* дело афирмише као универзалну велику причу о појединцу и свету у разним видовима опречности. Примера ради, са тим циљем је формирао збирку изабраних приповедака *Пометени језици* (1952) као карактеристичну за пишчев начин приповедања, репрезентативну за његову културну мисију и документарну истраживачима који настоје реконструисати дух времена друштвене средине која је, како наглашава Јевтић, *неповратно* ишчезла. Мисија очувања прошлости као залога будућности, само је један аспект могуће комуникативности ове приповетке у савременој читалачкој публици. Тај ишчезли свет, у исти мах троструко далек и универзалним карактеристикама близак савременом човеку чије се борбе воде на другим, али не другачијим *фронтним* просторно-временски *у-и-изван*, више *против*, него *са* и *за*, својом природом *ишчежњив* је савременом човеку – благодатно-прижељкиван, пророчко-застрашујући, у оба случаја – *спомињући*.

²⁰ Љубица Томић Ковач, *наведено дело*, 265.

²¹ *Исто*, 261.

²² Ово је такође наслов једног Јевтићевог есеја.

²³ Љубица Томић Ковач, *наведено дело*, 117.

Антологијска едиција
ДЕСЕТ ВЕКОВА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

БРАНИМИР ШЋЕПАНОВИЋ
Књига 126

Приређивач
Мирјана Бојанић Ћирковић

Издавач
Издавачки центар Матице српске
Нови Сад, Матице српске 1
www.icms.rs

За издавача
Мато Пижурица, председник Скупштине

Лектор и коректор
Бојана Јањушевић

Ликовно-техничка опрема
Вукица Туцаков

Припрема
Данилка Ћекић

Штампа
Сајнос
Нови Сад, Момчила Тапавице 2

Тираж
800

ISBN 978-86-80730-70-7

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-82

821.163.41.09 Krstić A.

821.163.41.09 Jevtić B.

КРСТИЋ, Анђелко

Анђелко Крстић. Боривоје Јевтић / приредила Мирјана Бојанић Ћирковић. - Нови Сад : Издавачки центар Матице српске, 2024 (Нови Сад : Сајнос). - 429 стр. ; 24 cm. - (Антологијска едиција Десет векова српске књижевности ; књ. 126)

Тираж 800. - Стр. 9-15: Наративи скривени у тамним кутовима: једно уроњено читање дела Анђелка Крстића / Мирјана Бојанић Ћирковић. - Хронологија: стр. 219-226, 397-399. - Речник мање познатих речи: стр. 233-237, 405-406. - Приређивачке напомене: стр. 239-240, 407. - Стр. 243-255: О Крстићу / Григорије Божовић, Константин Костић, Драгомир Костић. - Стр. 259-264: Шта књижевно дело Боривоја Јевтића може рећи савременом читаоцу? / Мирјана Бојанић Ћирковић. - Стр. 411-420: О Јевтићу / Милан Богдановић, Јован Кршић, Славко Леовац. - Додатак : Антологијска едиција Десет векова српске књижевности : концепцијска и уређивачка начела: стр. 423-429. - Библиографија.

ISBN 978-86-80730-70-7

1. Јевтић, Боривоје

а) Крстић, Анђелко (1871-1952) б) Јевтић, Боривоје (1894-1959)

COBISS.SR-ID 135342089
